

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

15 януари 2013 година *

„Държавни помощи — Пряко предоставяне на концесия за строителни работи и за последващо управление на част от автомагистрала — Решение за прекратяване на преписка по оплакване — Жалба за отмяна — Акт, подлежащ на обжалване — Процесуална легитимация — Лично засягане — Допустимост — Понятие за помощ — Държавни ресурси“

По дело T-182/10

Associazione italiana delle società concessionarie per la costruzione e l'esercizio di autostrade e trafori stradali (Aiscat), установена в Рим (Италия), за която се явява М. Maresca, avocat,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н Р. Rossi и г-н D. Grespan, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Concessioni Autostradali Venete — CAV SpA, за което се явяват С. Malinconico и Р. Clarizia, avocats,

встъпила страна,

с предмет жалба за отмяна на решение на Комисията от 10 февруари 2010 г., с което се отхвърля подаденото от жалбоподателя оплакване, че Италианската република е предоставила на CAV неправомерни държавни помощи,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová (докладчик), председател, г-жа К. Jürimäe и г-н М. van der Woude, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 20 юни 2012 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: италиански.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 В писмо от 10 юли 2008 г. (наричано по-нататък „оплакването“) до Комисията на Европейските общности жалбоподателят, Associazione Italiana delle Società Concessionarie per la costruzione e l'esercizio di Autostrade e Trafori stradali (Aiscat), по-специално твърди, че италианското правителство е нарушило правилата на Съюза, свързани с достъпа до пазара, конкуренцията и държавните помощи. Според него с член 2, параграф 290 от Закон № 244 от 24 декември 2007 г. (редовна притурка към GURI № 300 от 28 декември 2007 г.) италианските власти пряко са предоставили на встъпилата страна — дружеството Concessioni autostradali Venete — CAV SpA, в което участие имат регион Венето (Италия) и принадлежащата на държавата Azienda nazionale autonoma delle strade SpA (ANAS), — концесия за управлението, както и за редовната и извънредна поддръжка на участъка от автомагистрала А4 „Passante di Mestre“ (наричан по-нататък „Passante“).
- 2 Passante е автомагистрален участък, по който движението е пуснато на 8 февруари 2009 г. и който позволява да се мине в двете посоки вместо по автомагистрала А57, наречена „Tangenziale di Mestre“, и/или по автомагистрала А27 от Падуа (Италия) на север към Белуно (Италия) или на изток към Триест (Италия). Този автомагистрален участък е построен с оглед на разрешаване на проблемите, свързани със задръстванията по автомагистрала А57 и А27. За целите на настоящото решение наименованието „Tangenziale“ се използва за отсеките от автомагистрала А57 и А27, които могат да бъдат избегнати, ако се мине по Passante.
- 3 С писмо от 4 ноември 2009 г., подписано от директора на дирекция „Вътрешен пазар и устойчиво развитие“ на генерална дирекция (ГД) „Енергетика и транспорт“, Комисията уведомява жалбоподателя, че въз основа на наличната информация, и по-специално с оглед на разпоредбите от договорите, свързани с управлението на Passante от CAV, счита, че последното дружество не се ползва от необосновано предимство. Освен това в края на писмото се посочва, че то се изпраща на основание член 20, параграф 2, второ изречение от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88] от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41).
- 4 С писмо от 12 ноември 2009 г. жалбоподателят отново подава оплакване, като иска от Комисията да разгледа предоставянето на CAV на въпросната концесия предвид възлагането на строителството и управлението на Passante без процедура за възлагане на обществена поръчка и предвид увеличаването на пътните такси по представляващите алтернативен път на Passante автомагистрала А57 и А27.
- 5 В писмото си жалбоподателят подчертава по-специално по отношение на твърдението за нарушение на правилата, свързани с държавните помощи, че размерът на пътните такси по Tangenziale е увеличен, за да се постигне изравняването им за пътуващите по двата участъка, независимо че Passante е по-дълъг от Tangenziale. В качеството си на оператор на Passante CAV се ползвало от държавна помощ, тъй като доходите от посоченото увеличение се използвали за финансиране на строителството на Passante.
- 6 С писмо от 10 февруари 2010 г., подписано също от директора на дирекция „Вътрешен пазар и устойчиво развитие“ на ГД „Енергетика и транспорт“ (наричано по-нататък „обжалваното решение“), Комисията отговаря на второто писмо на жалбоподателя на основание отново на член 20, параграф 2, второ изречение от Регламент № 659/1999.

- 7 В обжалваното решение, на първо място, по отношение на предоставянето на разглежданата концесия без провеждане на процедура за възлагане на обществена поръчка Комисията посочва, че на 14 април 2009 г. е прекратила образуваната за тази цел процедура за установяване на нарушение по преписка № 2008/4721, тъй като са налице установените от практиката на Съда условия за пряко възлагане на концесията на САУ.
- 8 По отношение, на второ място, на твърдението за нарушение на правилата относно държавните помощи Комисията посочва, че от информацията, с която разполага, не може да се установи нарушение на член 7, параграф 9 от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури (ОВ L 187, стр. 42; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 7, стр. 88), изменена. Също така, тъй като пътуващите по Tangenziale заплащали пътните такси директно на САУ, явно не можело да става въпрос за държавни ресурси. Освен това естеството на задълженията, които договорните разпоредби относно концесията налагали на САУ, изключвало каквото и да било недължимо предимство в полза на САУ.
- 9 Накрая, на трето място, според Комисията фактът, че чрез предоставянето на концесията на САУ, което е притежавано от публичноправни субекти предприятие, италианското правителство отново стъпва на пазар, който преди това е бил либерализиран, а именно на пазара, свързан с автомагистралите, за които се плащат пътни такси, не означава непременно предоставяне на държавна помощ в полза на САУ.

Производство и искания на страните

- 10 Жалбоподателят подава настоящата жалба с акт, връчен в секретариата на Общия съд на 19 април 2010 г.
- 11 С отделен акт, подаден в секретариата на Общия съд на 2 юли 2010 г. на основание член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд, Комисията повдига възражение за недопустимост. На 30 юли 2010 г. жалбоподателят представя писмено становище по възражението на Комисията.
- 12 С писмо, представено в секретариата на Общия съд на 17 декември 2010 г., САУ иска да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на Комисията. Комисията и жалбоподателят представят писмени становища по допустимостта на искането за встъпване съответно на 19 януари и на 2 февруари 2011 г.
- 13 С определение от 28 февруари 2011 г. Общият съд (четвърти състав) постановява, че съединява разглеждането на възражението за недопустимост и спора по същество и че ще се произнесе по съдебните разноски с решението по същество.
- 14 С определение от 2 март 2011 г. председателят на четвърти състав на Общия съд допуска САУ да встъпи в подкрепа на исканията на Комисията.
- 15 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (четвърти състав) решава да открие устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, поставя писмени въпроси на страните. Страните отговарят на въпросите в определения за това срок.
- 16 В съдебно заседание на 20 юни 2012 г. са изслушани устните състезания на страните и техните отговори на поставените от Общия съд въпроси. След съдебното заседание с определение от 11 юли 2012 г. Общият съд (четвърти състав) отново открива устната фаза на производството.

На същата дата като процесуално-организационно действие Общият съд поканва жалбоподателя да представи някои документи. Жалбоподателят ги представя в определения за това срок. Въстпилата страна и Комисията представят писмени становища по документите, представени съответно на 2 и 27 август 2012 г.

- 17 С решение от 29 август 2012 г. Общият съд прекратява устната фаза на производството.
- 18 Жалбоподателят иска от Общия съд да отмени обжалваното решение.
- 19 Комисията, подкрепяна от САУ, иска от Общия съд:
 - да отхвърли жалбата като недопустима,
 - при условията на евентуалност да отхвърли жалбата,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

А – По допустимостта

- 20 Комисията твърди, че липсват две процесуални предпоставки, тъй като, първо, обжалваното решение не представлява обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС, и второ, жалбоподателят не е процесуално легитимиран.
 - 1. *По липсата на първата процесуална предпоставка, тъй като обжалваното решение не представлява обжалваем акт*
- 21 Комисията по същество твърди, че с обжалваното решение само информира жалбоподателя в съответствие с член 20, параграф 2, второ изречение от Регламент № 659/1999, че не може да се произнесе, тъй като с оглед на информацията, с която разполага, в случая изглежда не става въпрос за предоставяне на неправомерна помощ. Според нея една такава хипотеза следва да се различава от случаите, посочени в трето изречение от същия параграф, при които след предварително разглеждане на оплакване Комисията приема решение на основание на член 4 от Регламент № 659/1999, за което информира подалото оплакването лице.
- 22 В случая обаче, що се отнася до същността на обжалваното решение, нито един от трите посочени в оплакването на жалбоподателя аспекта, свързани с евентуална несъвместимост с правилата в областта на държавните помощи, не било достатъчно обосновано, за да позволи да се установи наличие на обстоятелства, релевантни за целите на евентуално разглеждане по смисъла на действащите правила за държавните помощи.
- 23 Накрая, според Комисията редица формални основания не допускат да се приеме, че обжалваното решение е подлежащ на обжалване акт. В този смисъл тя подчертава, първо, че по оплакването се е произнесъл само един от директорите в ГД „Енергетика и транспорт“, а не самата Комисия като колективен орган, второ, че обжалваното решение не е изпратено на съответната държава членка, както би трябвало да се изпращат всички решения в областта на държавните помощи, и трето, че изрично се е позовала на член 20, параграф 2, второ изречение от Регламент № 659/1999, като е приканила подалото оплакването лице, ако счита за уместно, да се обърне и към други нейни служби.

- 24 Според жалбоподателя, видно от обжалваното решение, Комисията по същество е изразила окончателно становище, че в случая не са налице държавни помощи, и поради това е отказала да започне официална процедура по разследване. При тези обстоятелства посочените от Комисията формални доводи били ирелевантни.
- 25 Следвало да се отбележи, че изразяването на становище от Комисията по същество се свеждало до това, че в отговор на оплакване в областта на държавните помощи тя имала възможност или да започне предварително разглеждане, в резултат на което да приеме решение по смисъла на член 4 от Регламент № 659/1999, или, ако счете, че няма достатъчно основания да се произнесе по случая, да прекрати преписката по оплакването, без да пристъпи към предварително разглеждане. В последния случай подалото оплакването лице не разполагало с правно средство, за да възрази срещу прекратяването на преписката по оплакването.
- 26 Следва обаче да се констатира, че посочената позиция не се подкрепя от практиката на Съда.
- 27 Всъщност Съдът е приел, че разглеждането на оплакване в областта на държавните помощи неминуемо води до започване на предварително разследване, което Комисията е длъжна да приключи с приемането на решение на основание член 4 от Регламент № 659/1999. При положение че след разглеждане на оплакването Комисията констатира, че разследването няма да позволи да се приеме, че е налице държавна помощ, тя косвено отказва да започне официална процедурата по разследване — мярка, която е невъзможно да се квалифицира просто като предварителна (Решение на Съда от 18 ноември 2010 г. по дело NDSHT/Комисия, C-322/09 P, Сборник, стр. I-11911, точки 49—51 и 53).
- 28 В този смисъл, след като подалото оплакването лице е представило допълнително становище след първото писмо на Комисията — с което на основание член 20, параграф 2, второ изречение от Регламент № 659/1999 тя го информира, че според нея няма достатъчно основания да се произнесе по случая — в съответствие с член 13, параграф 1 от посочения регламент Комисията е длъжна да приключи фазата на предварителното разглеждане с приемането на решение на основание член 4, параграф 2, 3 или 4 от този регламент, а именно решение, установяващо несъществуването на помощ, решение, което не повдига възражения, или решение за започване на официална процедура по разследване (Решение на Съда от 17 юли 2008 г. по дело Athinaiki Techniki/Комисия, C-521/06 P, Сборник, стр. I-5829, точка 40).
- 29 Освен това, за да се определи дали даден акт на Комисията представлява такова решение, следва да се вземе предвид единствено неговата същност, а не дали отговаря на някакви формални изисквания, тъй като в противен случай Комисията би могла да избегне съдебния контрол просто чрез нарушаване на такива формални изисквания (Решение по дело Athinaiki Techniki/Комисия, точка 28 по-горе, точки 44—46).
- 30 Видно от посочената съдебна практика, следва да се отхвърли доводът на Комисията, че задължението ѝ да приеме решение след приключване на предварителното разглеждане или правната квалификация на отговора ѝ на оплакване зависи от условие, свързано с качеството на информацията, представена от подалото оплакването лице, а именно от това дали същата е релевантна или подробна. Недостатъчно високото качество на информацията, предоставена в подкрепа на оплакване, не може следователно да освободи Комисията от задължението ѝ да започне предварително разглеждане, нито от това да приключи разглеждането с решение на основание член 4 от Регламент № 659/1999.
- 31 Впрочем следва да се добави, че в противоречие с изтъкнатите от Комисията доводи посоченото тълкуване на Решение по дело NDSHT/Комисия, точка 27 по-горе, не ѝ налага несъразмерно задължение за разглеждане в случаите, когато предоставената от подалото оплакване лице информация е неясна или се отнася до много широка област. Всъщност, макар в Решение по дело Athinaiki Techniki/Комисия, точка 28 по-горе, и Решение по дело NDSHT/Комисия,

точка 27 по-горе, да е прието по-специално че Комисията има задължение след получаване на оплакване в областта на държавните помощи да започне предварително разглеждане и да го приключи с официално решение, посочените решения все пак не съдържат каквито и да било указания за обхвата на действията, които Комисията е длъжна да предприеме в рамките на посоченото предварително разглеждане.

- 32 В случая жалбоподателят вече е представил допълнително становище, след като по силата на член 20, параграф 2, второ изречение от Регламент № 659/1999 Комисията го е уведомила, че не възнамерява да даде ход на оплакването. При тези обстоятелства Комисията е била длъжна да приеме решение на основание член 4 от Регламент № 659/1999. Видно от съдебната практика, цитирана в точка 29 по-горе, за да се определи дали обжалваното решение представлява такова решение, следва да се разгледа единствено дали предвид неговата същност и намерението на Комисията последната окончателно е изразила в него позицията си по мерките, предмет на оплакването от жалбоподателя.
- 33 Обжалваното решение обаче съдържа такава окончателна позиция. Възщност в него след разглеждане на обстоятелствата по случая се констатира, че „изглежда не става въпрос за държавни ресурси“ и че „[с]ледователно е очевидно, че САУ не извлича каквато и да било необоснована допълнителна полза“. По отношение конкретно на обстоятелството, че италианското правителство „отново е инвестирало“ в пазар, който по-рано е бил либерализиран, Комисията е добавила, че това не означава непременно, че на САУ е предоставена държавна помощ. Комисията следователно ясно е изразила позиция в смисъл, че посочените от жалбоподателя мерки, както са уточнени в допълнителното му становище, не представляват държавна помощ. Поради това обжалваното решение следва да се квалифицира като решение, прието на основание член 4, параграф 2 от Регламент № 659/1999, съгласно който „[к]огато Комисията след предварително разглеждане установи, че мярката, за която е уведомена, не представлява помощ, тя отбелязва тази констатация посредством решение“.
- 34 Следва да се добави, че в съответствие със съдебната практика, цитирана в точка 29 по-горе, явното неспазване на формалните изисквания за решение на основание член 4 от Регламент № 659/1999 не представлява пречка за квалифицирането му като такова.
- 35 Поради това твърдението на Комисията за липсата на първата процесуална предпоставка трябва да се отхвърли.

2. По липсата на втората процесуална предпоставка, тъй като жалбоподателят не е процесуално легитимиран

- 36 Комисията твърди, че по същество жалбоподателят оспорва единствено преценката ѝ за липса на достатъчно обстоятелства, за да се разгледа оплакването, като се позовава на основания, изведени от нарушение на съществените процесуални правила, от липса на мотиви и от нарушение на член 107 ДФЕС, както и от изопачаване на фактите. В нито една част от жалбата си обаче жалбоподателят не се позовавал на защита на процесуалните му права или на евентуални доказателства за наличие на сериозни затруднения от страна на Комисията при предварителната преценка на предполагаемите помощи. В този контекст Комисията подчертава, че Общият съд не може да промени квалификацията на твърденията за нарушения, които са свързани с решението по същество, в твърдения за нарушения, свързани със защитата на процесуалните права на жалбоподателя. Поради това Комисията счита, че жалбоподателят трябва да докаже, че е лично засегнат от обжалваното решение, което в случая той не бил направил.

- 37 Освен това от жалбата не ставало ясно дали жалбоподателят действа с цел защита на собствените си интереси като сдружение, или напротив, с цел защита на интересите на едно или повече от представляваните от него предприятия. Жалбоподателят не предоставил каквито и да било уточнения относно представляваните от него предприятия и не посочвал дали е бил упълномощен да извършва действия от тяхно име.
- 38 Жалбоподателят оспорва тези доводи, като твърди, че представителната му власт по отношение на дружествата, правните субекти и сдруженията, на които е предоставена концесия за строителство и/или управление на автомагистрала и пътни тунели в Италия, е ноторно известен факт.
- 39 В случая, на първо място, той защитавал интересите на 23-мата си членове, тъй като те били лишени от възможността да участват в процедура за възлагане на обществена поръчка за пряко предоставената на САV концесия за Passante. На второ място, той действал в интерес на трима от членовете си, а именно Società delle autostrade di Venezia e Padova SpA (наричано по-нататък „SAVP“), Autovie Venete SpA и Autostrade per l'Italia SpA, които били концесионери на участъци на Tangenziale и чието положение на пазара било увредено по-специално чрез отклоняването на движението към Passante поради увеличаването на пътните такси по Tangenziale.
- 40 Съгласно постоянната съдебна практика субектите, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати, само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на решението (Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197, 223, Решение от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Recueil, стр. I-10737, точка 33 и Решение от 22 декември 2008 г. по дело British Aggregates/Комисия, C-487/06 P, Сборник, стр. I-10505, точка 26).
- 41 Що се отнася до решение на Комисията в областта на държавните помощи, следва да се напомни, че в рамките на производството за контрол върху държавните помощи, предвидено в член 108 ДФЕС, трябва да се разграничават, от една страна, фазата на предварителното разглеждане на помощите, установена с параграф 3 от този член, чиято единствена цел е да позволи на Комисията да си създаде първоначално впечатление за частичната или пълна съвместимост на разглежданата помощ, и от друга страна, фазата на разследване, предвидена в параграф 2 от същия член. Единствено в рамките на последната, чиято цел е да позволи на Комисията да разполага с пълна информация за всички данни по делото, Договорът предвижда задължение за Комисията официално да уведоми заинтересованите страни да представят становищата си (Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 38, Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, точка 40 по-горе, точка 34 и Решение по дело British Aggregates/Комисия, точка 40 по-горе, точка 27).
- 42 Поради това, когато, без да открива официалната процедура по разследване, предвидена в член 108, параграф 2 ДФЕС, Комисията установи с решение, прието на основание параграф 3 от същия член, че дадена помощ е съвместима с общия пазар, лицата, които се ползват от тези процесуални гаранции, могат да осигурят тяхното спазване само ако имат възможност да оспорят това решение пред съд на Съюза. По тези съображения той приема за допустима жалбата за отмяна на такова решение, подадена от заинтересована страна по смисъла на член 108, параграф 2 ДФЕС, когато нейният автор с подаването ѝ цели да защити процесуалните права, които черпи от последната разпоредба (вж. Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, точка 40 по-горе, точка 35 и цитираната съдебна практика и Решение по дело British Aggregates/Комисия, точка 40 по-горе, точка 28).

43 От друга страна, ако жалбоподателят постави под въпрос основателността на самото решение за преценка на помощта, фактът, че той може да бъде сметен за „заинтересован“ по смисъла на член 108, параграф 2 ДФЕС, сам по себе си не е достатъчен, за да се приеме, че жалбата е допустима. При това положение той трябва да докаже, че притежава съответните присъщи качества по смисъла на Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено в точка 40 по-горе. Това би било така по-специално ако положението на пазара на жалбоподателя би било съществено засегнато от помощта, представляваща предмет на разглежданото решение (Решение на Съда от 28 януари 1986 г. по дело Sofaz и др./Комисия, 169/84, Recueil, стр. 391, точки 22—25, Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, точка 40 по-горе, точка 37 и Решение от 9 юли 2009 г. по дело 3F/Комисия, C-319/07 P, Сборник, стр. I-5963, точка 34).

По предмета на настоящата жалба

44 В настоящия случай, на първо място, в точка 33 по-горе бе установено, че обжалваното решение е решение по смисъла на член 4, параграф 2 от Регламент № 659/1999, с което Комисията отказва да започне официална процедура по разследване на предполагаемата неправомерна помощ.

45 На второ място, следва да се констатира, че представеното от жалбоподателя пред Общия съд становище и изтъкнатите в подкрепа на него основания целят отмяна по същество на обжалваното решение, с мотива че посочените в оплакването факти представляват помощ, несъвместима с вътрешния пазар. Всъщност двете изложени от жалбоподателя основания са озаглавени, от една страна, „Нарушение на съществени процесуални правила. Липса и противоречие на мотивите. Нарушение на член [107 ДФЕС] чрез пряко възлагане на САV на концесията за построяването и управлението на Passante di Mestre“, и от друга страна, „Нарушение на съществени процесуални правила. Липса и противоречие на мотивите. Изопачаване на фактите. Нарушение на член [107 ДФЕС] посредством увеличаване на пътните такси по [Tangenziale]“. Впрочем в изложението си относно посочените две основания жалбоподателят основно разкрива причините, поради които счита, че спорните помощи трябва да се квалифицират като държавни помощи. Той обаче не е поискал отмяна на обжалваното решение с мотива, че Комисията е нарушила задължението си за започване на официална процедура по разследване по член 108, параграф 2 ДФЕС, или с мотива, че в нарушение на тази разпоредба му е било отнето правото да вземе участие в посочената процедура по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 41 по-горе.

46 В това отношение следва да се добави, че посочената констатация не може да се обори от довода на жалбоподателя, че макар да не е изрично посочен в жалбата му, въпросът за защитата на процесуалните права е „неразривно свързан“ с нея. Всъщност при обстоятелства, сходни на тези по настоящия случай, Съдът е приел, че Общият съд не може да квалифицира по различен начин основанията на жалбоподателя и следователно да променя предмета на отнесения пред него спор (Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, точка 40 по-горе, точки 44 и 45).

47 Поради това в съответствие със съдебната практика, цитирана в точка 43 по-горе, жалбоподателят трябва да докаже, че има съответните присъщи качества по смисъла на Решение по дело Plaumann/Комисия, точка 40 по-горе.

48 Следва да се напомни, че сдружение, на което е възложено да защитава колективните интереси на членовете си, по принцип има право да подаде жалба за отмяна на окончателно решение на Комисията в областта на държавните помощи само в две хипотези, а именно, първо, ако самите предприятия, които то представлява, или някои от тях имат процесуална легитимация за това, и второ, ако то може да претендира наличие на собствен интерес, по-специално поради това че актът, чиято отмяна се иска, е засегнал положението му на преговаряща страна (Решение на

Общия съд от 12 декември 1996 г. по дело AIUFASS и АКТ/Комисия, T-380/94, Recueil, стр. II-2169, точка 50, Решение от 9 септември 2009 г. по дело Diputación Foral de Álava и др./Комисия, T-227/01-T-229/01, T-265/01, T-266/01 и T-270/01, Сборник, стр. II-3029, точка 108 и Определение на Общия съд от 29 март 2012 г. по дело Asociación Española de Banca/Комисия, T-236/10, точка 19).

По интересите, които жалбоподателят защитава в рамките на настоящото производство по обжалване

- 49 В случая Комисията не оспорва, че жалбоподателят — както е видно и от наименованието му — е организация, представляваща лицата, на които е предоставена концесия за строителство и управление на автомагистрали в Италия. Тя обаче твърди, че подаването на настоящата жалба не може да бъде отнесено към установените в устава цели на жалбоподателя.
- 50 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно член 3, буква а) от устава на жалбоподателя същият има за задача „да изследва техническите, административните, финансовите и правните, както и данъчните проблеми, които са от общ интерес за членовете му и които са свързани с предоставянето на концесии за магистрали и тунели, както и като цяло с предоставянето на концесии на транспортна инфраструктура, и да определя критериите и реда и условията за тяхното разрешаване“. Въпреки че тази формулировка не предвижда изрично подаване на жалба пред Общия съд, то имплицитно спада към задачата му „да изследва административните и правните проблеми“ и „да определя реда и условията за тяхното разрешаване“.
- 51 Посоченото тълкуване се потвърждава и от представения от жалбоподателя протокол № 275 от заседание на управителния му съвет на 22 май 2008 г. От него по-специално е видно, че въз основа на документ, озаглавен „CAV — действия на Aiscat с оглед защита на пазара на строителството и управлението на автомагистрална инфраструктура“, предоставянето на концесията за Passante, както и увеличаването на пътните такси по Tangenziale са били предмет на обсъждане в рамките на управителния съвет, в който са участвали по-специално представители на SAVP, Autovie Venete и Autostrade per l'Italia. Посоченият протокол съдържа по-конкретно следния текст:

„CAV

Председателят пристъпи към въпроса, свързан с CAV — съвместно дружество на ANAS и регион Венето — и с действията на AISCAT с оглед защита на пазара на строителството и на управлението на автомагистрална инфраструктура, като посочи, че [жалбоподателят] е длъжен да предяви законна претенция, като подаде жалба за противоречие с общностното право на редица аспекти от прилагането на член 2, параграф 290 от закон № 244 от 24 декември 2007 г.

Съветът изрази съгласие с него“.

- 52 Протоколът позволява да се заключи, че представителите на членовете на жалбоподателя, присъстващи на заседанието на 22 май 2008 г., изхождат от принципа, че към уставните правомощия на жалбоподателя евентуално може да спада и предявяването на съдебни претенции. Поради това, обратно на изтъкнатия от Комисията довод, не е от значение обстоятелството, че в протокола от посоченото заседание липсва изрично признаване на правото за подаване на настоящата жалба срещу обжалваното решение, което към датата на заседанието, 22 май 2008 г., все още не е прието.

- 53 Впрочем, за разлика от явно възприетото от Комисията виждане, сдружение, сред уставните задачи на което е и защитата на интересите на членовете му, не е необходимо изрично да е упълномощено от членовете си, чиито интереси защитава, за да му бъде призната процесуална легитимация пред юрисдикциите на Съюза.
- 54 Освен това, след като предявяването на съдебни претенции спада към уставните задачи на жалбоподателя, фактът, че някои от членовете му впоследствие могат да се разграничат, не води до отпадане на правния му интерес. В този смисъл представеното от встъпилата страна писмо на представителя на Autovie Venete от 31 юли 2012 г., в което той декларира, че Autovie Venete няма какъвто и да било интерес от настоящата жалба, е ирелевантно за целите на преценката на правния интерес на жалбоподателя.
- 55 Накрая, от материалите по делото недвусмислено следва, че в рамките на настоящото производство по обжалване жалбоподателят действа в защита не на собствените си интереси като сдружение, а на тези на членовете си. В това отношение, от една страна, следва да се посочи, че в жалбата си жалбоподателят отбелязва нарушението на конкуренцията, което според него засяга „участниците на пазара [на концесии на автомагистрали]“ поради предоставянето на концесия на САV без процедура за възлагане на обществена поръчка. От друга страна, жалбоподателят посочва три дружества, които били особено засегнати от увеличаването на пътните такси по Tangenziale, тъй като на всяко едно от тях била предоставена концесия за част от Tangenziale, а именно SAVP, Autovie Venete и Autostrade per l'Italia. Следователно твърденията, съдържащи се в становището на жалбоподателя относно възражението за недопустимост, с които той изрично заявява, че не защитава собствените си интереси, а тези на членовете си, само потвърждават вече изложени в жалбата му обстоятелства.
- 56 Наистина, в противоречие с твърденията в жалбата на жалбоподателя по отношение на трите дружества, посочени от него като концесионери на различни участъци от Tangenziale, концесията на SAVP за участък от Tangenziale е изтекла на 30 ноември 2009 г. и считано от тази дата, това дружество вече не е сред членовете му. Жалбоподателят потвърждава този факт в отговора си на писмените въпроси на Общия съд.
- 57 Остават обаче още две дружества, които са членове на жалбоподателя и за чиито интереси същият твърди, че са засегнати от посочените в оплакването мерки, а именно Autovie Venete и Autostrade per l'Italia.
- 58 Поради това следва да се има предвид, от една страна, че жалбоподателят е професионално сдружение, на което е възложено да защитава колективните интереси на членовете си, по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 48 по-горе, и от друга страна, че в жалбата си той ясно е посочил, че с нея цели да защити интересите на някои от членовете си.

По личното засягане на членовете на жалбоподателя

- 59 В съответствие със съдебната практика, цитирана в точка 48 по-горе, следва освен това да се разгледа дали членовете на жалбоподателя имат съответните присъщи качества по смисъла на Решение по дело Plaumann/Комисия, точка 40 по-горе.
- 60 Най-напред, по отношение на обхвата на съдебния контрол следва да се напомни, че при разглеждане на допустимостта съдът на Съюза не следва да се произнася окончателно по отношенията на конкуренция между членовете на жалбоподателя и получило субсидия предприятие. В този контекст само жалбоподателят — който е сдружение от дружества, правни субекти и сдружения, на които е предоставена концесия за строителство и/или управление на автомагистрали и пътни тунели в Италия — следва да посочи надлежно причините, поради

които предполагаемата помощ може да увреди законните интереси на един или няколко от неговите членове, засягайки съществено положението им на разглеждания пазар (вж. по аналогия Решение по дело *Cofaz* и др./Комисия, точка 43 по-горе, точка 28 и Решение на Общия съд от 21 октомври 2004 г. по дело *Lenzing*/Комисия, T-36/99, *Recueil*, стр. II-3597, точка 80).

61 Освен това в областта на държавните помощи субектите, различни от адресатите на решение за преценка на помощ, които оспорват обосноваването му, се считат за лично засегнати от посоченото решение, в случай че положението им на пазара е съществено засегнато от помощта, която е предмет на разглежданото решение (вж. в този смисъл Решение *Cofaz* и др./Комисия, точка 43 по-горе, точки 22—25 и Решение по дело *Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, точка 40 по-горе, точки 37 и 70).

62 Този въпрос следва да се разгледа поотделно за двете посочени пред Общия съд от жалбоподателя мерки, а именно за предоставянето на концесия за *Passante* без процедура за възлагане на обществена поръчка и за увеличаването на пътните такси по *Tangenziale*.

– По предоставянето на концесия за *Passante* без процедура за възлагане на обществена поръчка

63 При липсата на каквато и да било информация от страните относно съответния пазар същият би следвало да се определи като пазар на концесии за автомагистрала в Италия, на който 23 членове на жалбоподателя, стопанисващи автомагистрала, за които се заплащат пътни такси, представляват търсенето от държавата, представлявана от предоставящата концесиите ANAS. Съгласно представените от жалбоподателя статистически данни автомагистралната мрежа в Италия, по която се заплащат пътни такси, през ноември 2009 г. е около 5 500 km.

64 Относно определянето дали е налице съществено засягане на положението на пазара Съдът е имал възможност да уточни, че само по себе си обстоятелството, че даден акт като обжалваното решение може да окаже определено влияние върху отношенията на конкуренция, които съществуват на съответния пазар, и че съответното предприятие се е намирало в някакво отношение на конкуренция с адресата на този акт, при всички положения не е достатъчно, за да може посоченото предприятие да се счита за лично засегнато от посочения акт (вж. в този смисъл Решение на Съда от 10 декември 1969 г. по дело *Eridania* и др./Комисия, 10/68 и 18/68, *Recueil*, стр. 459, точка 7, Определение на Съда от 21 февруари 2006 г. по дело *Deutsche Post* и *DHL Express*/Комисия, C-367/04 P, непубликувано в *Recueil*, точка 40 и Решение на Съда от 22 ноември 2007 г. по дело *Испания/Lenzing*, C-525/04 P, Сборник, стр. I-9947, точка 32).

65 Ето защо предприятие не може да се позовава само на своето качество на конкурент по отношение на предприятието бенефициер, а трябва освен това да установи, че се намира във фактическо положение, което го индивидуализира по начин, аналогичен на този на адресата (Решение на Съда от 23 май 2000 г. по дело *Comité d'entreprise de la Société française de production* и др./Комисия, C-106/98 P, *Recueil*, стр. I-3659, точка 41, Определение по дело *Deutsche Post* и *DHL Express*/Комисия, точка 69, по-горе, точка 41 и Решение по дело *Испания/Lenzing*, точка 69, по-горе, точка 33).

66 При все това доказването на съществено засягане на положението на даден конкурент на пазара не може да се ограничи до наличието на някои фактори, които са показателни за спад в неговите търговски и финансови резултати, а трябва да разкрие пропуснатата печалба или по-неблагоприятно развитие от това, което би настъпило при липсата на такава помощ (Решение по дело *Испания/Lenzing*, точка 64 по-горе, точка 35).

- 67 В случая, що се отнася до същественото засягане на положението на пазара на членовете на жалбоподателя чрез предоставянето на концесията за Passante без процедура за възлагане на обществена поръчка, следва да се констатира, че в жалбата си жалбоподателят посочва причините, поради които счита, че такова пряко предоставяне представлява нарушение на принципната забрана за държавни помощи. В рамките на становището си по възражението за недопустимост жалбоподателят изтъква интереса на неговите 23 членове, които били лишени от възможността да участват в процедура по възлагане на обществена поръчка за концесията за управлението на Passante.
- 68 При все това на пазар, отнасящ се до общо 5 500 km автомагистрали, за които се заплащат пътни такси, предоставянето на концесия за отсечка от автомагистрала с дължина близо 32 km без процедура за възлагане на обществена поръчка — дори да може да окаже известно влияние върху конкуренцията в смисъл, че на другите участници не е предоставена възможност да увеличат съответно дължината на стопанисваните от тях пътни мрежи — не може да се разглежда като съществено засягане на конкурентното положение на тези други участници. Жалбоподателят следователно не е доказал, че обжалваното решение е засегнало членовете му по начин, различен от този, по който е засегнало всеки друг икономически оператор, искащ да стопанисва концесията за Passante.
- 69 Поради това следва да се констатира, че що се отнася до предоставянето на концесията за Passante без процедура за възлагане на обществена поръчка, членовете на жалбоподателя не са лично засегнати от обжалваното решение. Следователно жалбата им в това отношение не би била допустима, както е недопустима и жалбата на жалбоподателя в качеството му на представляващ техните интереси.
- По увеличаването на пътните такси по Tangenziale
- 70 При липсата на каквато и да било информация от страните относно съответния пазар същият би следвало да се определи като пазар на предоставянето на автомагистрални връзки към транзитния трафик срещу заплащане на пътни такси по двата конкуриращи се маршрута Tangenziale и Passante. Става въпрос, първо, за участъка в двете посоки между мястото от автомагистрала А4 в посока от Падуа, където Tangenziale и Passante се разделят, и мястото, където Passante се пресича с автомагистрала А27 в посока към Белуно. Това разстояние може да се измине или по Passante до пресичането му с А27 в посока към Белуно, или първо по автомагистрала А57 и след това по А27 на север в посока към Белуно. Второ, става въпрос за разстоянието в двете посоки между мястото на автомагистрала А4 от Падуа, където Tangenziale и Passante се разделят, и мястото на автомагистрала А4 към Триест, където Tangenziale се слива с автомагистрала А4. Това разстояние може да бъде изминато изцяло или по Passante, или по автомагистрала А57.
- 71 По отношение на посочените два маршрута, които могат да бъдат изминати или по Tangenziale, или по Passante, концесионерите на съответните участъци се конкурират. Този пазар се характеризира по-специално с това, че автомобилистите могат да избират само между две конкуриращи се оферти. Следователно съществува пряко отношение на конкуренция между концесионера на Passante, от една страна, и концесионерите на Tangenziale, от друга страна.
- 72 В това отношение следва да се напомни, че както бе констатирано в точка 56 по-горе, към момента на подаване на жалбата дружеството SAVP вече не е концесионер на Tangenziale, нито впрочем е член на жалбоподателя. Поради това при преценката относно личното засягане на членовете на жалбоподателя за целите на разглеждане на допустимостта на настоящата жалба следва да се вземе предвид единствено положението на дружествата Autovie Venete и Autostrade per l'Italia. Autovie Venete е концесионер на отсечка от Tangenziale от около десет

километра между Местре (Италия) и връзката с Passante в посока към Триест, а Autostrade per l'Italia е концесионер на отсечка от близо шест километра от автомагистрала A27 в посока към Белуно (Италия), свързваща автомагистрала A57 и Passante.

- 73 За да докаже категоричното намаляване на трафика по Tangenziale след датата на пускането на движението по Passante, жалбоподателят е представил данни за месеците от януари до юли 2009 г., сравнени с тези за същия период през 2008 г. От тях е видно, че за първите седем месеца на 2009 г. пробегът в километри е намалял с около 13 % за леките моторни превозни средства и с около 28 % за тежкотоварните моторни превозни средства в частта от пътната мрежа, управлявана към този момент от SAVP, от която по-голямата част (16 km от общо 23,3 km, управлявани от SAVP) се намира по Tangenziale (другата част е пътят, свързващ Tangenziale с летището Venice-Tessera). Независимо че посочените данни, от една страна, предоставят информация само за част от Tangenziale, и от друга страна, включват потоци на пътен трафик, които не са по Tangenziale, от тях може да се заключи, че след пускането на движение на Passante пътният трафик по Tangenziale значително е намалял. Тези цифрови данни не са валидно оспорени. Всъщност по време на съдебното заседание встъпилата страна посочва, че разполага с „други цифрови данни“, без обаче да уточни какви или да представи доказателства в това отношение. От своя страна Комисията не е оспорила предоставените от жалбоподателя данни. Тя оспорва само причинно-следствената връзка между увеличаването на пътните такси по Tangenziale и намаляването на трафика по тази отсечка, дължащо се според нея единствено на факта, че е пуснат в движение конкурентният маршрут по Passante.
- 74 В това отношение следва да се признае, че пътният поток по Tangenziale може да е намалял съществено единствено поради факта на отварянето на Passante и че не изглежда възможно да се определи в каква степен това намаляване е повлияно от увеличаването на пътните такси по Tangenziale. При все това може разумно да се предположи, че регистрираното намаляване е по-голямо, отколкото ако пътните такси не бяха увеличени. Впрочем страните не оспорват факта, че общата цел на двете мерки е именно отклоняване на транзитния трафик към Passante с цел облекчаване на Tangenziale. Следователно италианските власти явно са счели, че ако пътните такси са по-ниски при преминаване по Tangenziale, отколкото по Passante, пускането в движение на последната като алтернативен маршрут само по себе си няма да е достатъчно, за да отклони в желаната степен трафика към новия участък. Всъщност, ако това не беше така, не би било необходимо да се пристъпва към посоченото увеличаване на пътните такси.
- 75 Поради това следва да се отхвърли доводът, изтъкнат от Комисията по време на съдебното заседание, че прехвърлянето на движението от Tangenziale към Passante щяло да настъпи независимо от уеднаквяването на пътните такси по тези два маршрута, тъй като изборът на водачите бил продиктуван изключително от състоянието на пътния трафик.
- 76 Освен това, като се има предвид, че както бе посочено в точка 70 по-горе, съответният пазар е за предоставяне на автомагистрални връзки към транзитния пътен трафик срещу заплащане на пътни такси по двата конкуриращи се маршрута Tangenziale и Passante, наличието на съществено засягане на положението на пазара на Autovie Venete и на Autostrade per l'Italia следва да се прецени с оглед на този пазар, а не на много по-големия пазар за автомагистрални концесии в цяла Италия. Поради това следва да се отхвърли доводът, изтъкнат от Комисията по време на съдебното заседание, че с оглед на управляваните от Autovie Venete и от Autostrade per l'Italia пътни мрежи с обща дължина съответно от 230 km и от 3 000 km увеличаването на пътните такси по управляваните от тях къси участъци от Tangenziale, посочени в точка 72 по-горе, не позволява да се заключи, че е налице съществено засягане на положението им на пазара.

- 77 Накрая, следва да се подчертае, че трафикът на тежкотоварни моторни превозни средства, който е намалял най-значително, е най-печелившият сегмент за концесионерите на автомагистрала, поради което намаление в този сегмент може в особено голяма степен съществено да засегне оперативните им приходи.
- 78 При тези условия следва да се приеме, че жалбоподателят надлежно е доказал, че поради увеличаването на пътните такси по Tangenziale, предмет на оплакването, двама от членовете му, а именно Autovie Venete и Autostrade per l'Italia, се намират във фактическо положение, което ги индивидуализира по начин, аналогичен на този на адресата на обжалваното решение, по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 65 по-горе, и че търговските им резултати разкриват по-неблагоприятно развитие от това, което би настъпило при липсата на такава мярка, по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 66 по-горе. Следва да се добави, че като концесионери на Tangenziale посочените две дружества са единствените, заедно с SAVP, които са неблагоприятно засегнати от посоченото увеличаване на пътните такси, и че последното е облагодетелствало единствения им конкурент на съответния пазар, а именно от SAV, в качеството му на концесионер на Passante.
- 79 Следователно жалби срещу обжалваното решение както от страна на Autovie Venete, така и на Autostrade per l'Italia биха били допустими, тъй като това решение съдържа отказ за провеждане на официална процедура по разследване с оглед на увеличаването на пътните такси. Следователно жалбата на жалбоподателя в качеството му на представител на техните интереси също е допустима в частта ѝ относно увеличаването на пътните такси.
- 80 Поради това второто твърдение за липса на процесуална предпоставка следва да се приеме за основателно по отношение на прякото предоставяне на концесията за управление на Passante и да се отхвърли по отношение на увеличаването на пътните такси по Tangenziale.

3. Заключение относно допустимостта

- 81 Поради това възражението за недопустимост следва да се уважи по отношение на прякото предоставяне на концесията за Passante и да се отхвърли в останалата му част. Следователно жалбата е допустима в частта, с която се оспорва направената в обжалваното решение констатация, че увеличаването на пътните такси на Tangenziale не представлява държавна помощ. Тя обаче е недопустима в частта, с която се оспорва констатацията, че прякото предоставяне на концесията за Passante не представлява държавна помощ.

Б – По същество

- 82 Жалбоподателят изтъква две основания, изведени по същество от нарушение на съществени процесуални правила, от нарушение на задължението за мотивиране, от нарушение на член 107 ДФЕС и от изопачаване на фактите.

1. По първото основание, изведено от нарушение на съществени процесуални правила, от липса и противоречие на мотивите и от нарушение на член 107 ДФЕС поради прякото възлагане на SAV на концесията за строителството и управлението на Passante

- 83 Първото основание, което е насочено изключително срещу констатацията, че прякото предоставяне на концесията за Passante не представлява държавна помощ, не може да бъде успешно противопоставено на констатацията, че увеличаването на пътните такси по Tangenziale не представлява държавна помощ. Предвид точка 81 по-горе то следователно трябва да се отхвърли като неотнормено.

2. По второто основание, изведено от нарушение на съществени процесуални правила, от липса и противоречие на мотивите и от нарушение на член 107 ДФЕС поради увеличаването на пътните такси по *Tangenziale*

а) По твърденията за нарушение на съществени процесуални правила, за нарушение на задължението за мотивиране и за изопачаване на фактите

84 По отношение на посочените твърдения за нарушение, които жалбоподателят излага в рамките на второто основание, следва да се констатира, както с основание изтъква Комисията по отношение на задължението за мотивиране, че са посочени единствено в заглавието на второто основание и не са подкрепени с каквито и да било доводи нито в писмената реплика, нито в писмената дуплика.

85 Поради това на основание член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник твърденията за нарушение на съществени процесуални правила, за нарушение на задължението за мотивиране и за изопачаване на фактите, повдигнати в рамките на второто основание, следва да се отхвърлят като недопустими.

б) По твърдението за нарушение на член 107 ДФЕС

86 Жалбоподателят изтъква, че строителството на *Passante* е финансирано посредством увеличаване на пътните такси по *Tangenziale* и че това увеличаване, вследствие на което таксите за двата участъка се изравняват, е довело до нарушение на конкуренцията, тъй като е отклонило пътния трафик от *Tangenziale* към *Passante*.

87 Комисията счита, че нито получаването от концесионера на пътни такси за автомагистрална отсечка, нито увеличаването на тези такси предполага прехвърляне на държавни средства.

88 В това отношение следва да се подчертае, че жалбоподателят не твърди, че с условията на договора за концесия за *Passante*, сключен на 30 януари 2009 г. между ANAS и CAV, се предоставя държавна помощ, тъй като съществува дисбаланс между задълженията на CAV по посочения договор, от една страна, и печалбите, които то би могло да извлече от концесията, от друга страна. Всъщност твърдението на жалбоподателя за нарушение се отнася само до въпроса за увеличаването на пътните такси по *Tangenziale* и за предоставяне на приходите от това увеличаване за заплащане на разходите за построяването на *Passante*.

89 Както бе установено в точка 33 по-горе, обжалваното решение е прието на основание член 4, параграф 2 от Регламент № 659/1999, тъй като в резултат на проведено предварително разглеждане с него Комисията е констатирала, че увеличаването на пътните такси по *Tangenziale* не представлява помощ. Според жалбоподателя обаче Комисията по същество е трябвало да констатира, че посочената мярка представлява държавна помощ.

90 Съгласно член 107, параграф 1 ДФЕС всяка помощ, предоставена от държава членка или чрез ресурси на държава членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите членки, е несъвместима с вътрешния пазар.

По фактическите обстоятелства по случая

91 Най-напред следва да определим реда и условията за въпросното увеличаване на пътните такси и употребата на приходите от него.

- 92 За увеличаването на пътните такси по Tangenziale за първи път е прието delibera (административно решение) № 128 на Comitato interministeriale per la programmazione economica (Междуминистерски комитет за икономическо планиране, CIPE) от 6 април 2006 г. (GURI № 142 от 21 юни 2006 г., стр. 16). Всъщност с него се позволява „включването в допълнения [...] към действащите договори с дружествата, които управляват свързаните с Passante di Mestre автомагистрали, клаузи за равни пътни такси [...], за да се гарантира постепенното набавяне на приходите, необходими за реализирането на Passante“. От преписката по делото е видно, че принципът на „равни пътни такси“ означава, че транзитно преминаващите в двете посоки между Падуа и Триест и между Падуа и Белуно могат да избират между два маршрута без каквато и да било разлика в пътните такси.
- 93 Сумата, с която се увеличават пътните такси, е определена с delibera № 3 от CIPE от 26 януари 2007 г. (GURI № 96 от 26 април 2007 г., стр. 79). Съгласно този акт увеличаването трябва да се извърши като към действително изминатото от транзитния пътен трафик разстояние в двете посоки по Tangenziale, както и по отсечката Падуа—Триест и по отсечката Падуа—Белуно, се добави фиктивно разстояние от 10,14 km, считано от 1 февруари 2007 г., и 20,28 km, считано от 1 януари 2008 г.
- 94 Впоследствие поради забавяне на пускането на движението по Passante с delibera № 24 на CIPE от 27 март 2008 г. (GURI № 157 от 7 юли 2008 г., стр. 55) посочените дати са променени на 1 май 2008 г. и 1 януари 2009 г.
- 95 Съгласно цитираните в предходните точки разпоредби на delibere редът и условията за увеличаването на пътните такси са включени в договорите за концесия, сключени между ANAS, от една страна, и дружествата, управляващи Tangenziale и Passante, от друга страна.
- 96 Съгласно член 4 от договора за концесията за Passante, сключен на 30 януари 2009 г. между ANAS и CAV (наричан по-нататък „Договорът“), концесията, свързана с Passante, приключва на 31 декември 2032 г. Съгласно член 6.2 от Договора CAV се задължава по-специално до 30 юни 2010 г. да възстанови на ANAS всички разходи за построяването на Passante. Всъщност от преписката по делото, и по-специално от член 3.2, буква d) от Договора, следва, че построяването на Passante първоначално е било финансирано от ANAS.
- 97 От член 6.4 от Договора следва, че в замяна на това CAV получава:
- първо, доходи от увеличаването на пътните такси по Tangenziale,
 - второ, приходите от пътните такси по Passante,
 - трето, считано от 30 ноември 2009 г., приходите от предишната концесия на SAVP, поета от CAV, за част от Tangenziale,
 - четвърто, приходите от подконцесиите, свързани с обслужващите зони.
- 98 Така в крайна сметка доходите от увеличаването на пътните такси по Tangenziale, както и другите посочени в предходната точка средства позволяват на италианската държава да си възстанови сумите, които е изразходвала за построяването на Passante.
- 99 По отношение на подробностите, свързани с увеличаването на пътните такси, член 6.4 от Договора по същество възпроизвежда цитираните в точки 93 и 94 по-горе разпоредби от delibere на CIPE, като предвижда към действително изминатото от транзитния пътен трафик разстояние в двете посоки по Tangenziale, както и по отсечката Падуа—Триест и по отсечката Падуа—Белуно, да се добави фиктивно разстояние от 10,14 km, считано от 1 май 2008 г., и 20,28 km, считано от 1 януари 2009 г. Съгласно данните, предоставени от CAV в отговор на

писмените въпроси на Общия съд и устно потвърдени от страните по време на съдебното заседание, това увеличаване ще намалява постепенно в съответствие с икономическия и финансов план, приложен към договора, до приключването му. Така допълнителното разстояние е 19,88 km през 2010 г., 19,48 km през 2011 г. и 19,1 km от 1 януари 2012 г.

- 100 Що се отнася до реда и условията за събиране и за прехвърляне на средствата, събирани на основание на допълнителното разстояние, страните единодушно посочват в отговорите си на писмените въпроси на Общия съд, че въпросните суми се събират от концесионерите, управляващи разглежданите пунктове за събиране на пътни такси — а именно *Autovie Venete* за пункта *Venezia-Est*, *Autostrade per l'Italia* за пункта *Venezia-Nord* и *CAV* за пункта *Venezia-Padova* — или от тяхно име от дружествата, притежавани от *Autostrade per l'Italia*, за да бъдат впоследствие прехвърлени на *CAV* в съответствие с реда и условията, определени в договора за сътрудничеството между различните концесионери.
- 101 Посочените ред и условия са различни в зависимост от използваното от потребителя платежно средство:
- при плащане в брой или с кредитна карта разглежданите суми се събират от управляващия съответния пункт за пътни такси концесионер, който ги прехвърля директно на *CAV* (по отношение на пункта за пътни такси *Venezia-Padova*, управляван от *CAV*, се извършва вътрешно счетоводно прехвърляне на средствата в рамките на това дружество),
 - при плащане чрез автоматично електронно устройство (*telepass*) или с предплатена карта (*Viacard*) — системи, управлявани от *Telepass SpA* и контролирани от *Autostrade per l'Italia* — разглежданите суми се събират от *Telepass* и след това се прехвърлят на *CAV*.

По критерия, свързан с ресурси на държава

- 102 По отношение на квалифицирането като държавна помощ на увеличаването на пътните такси по *Tangenziale* страните спорят най-вече по въпроса дали посочената мярка включва прехвърляне на ресурси от държавата на *CAV* в качеството му на концесионер на *Passante*.
- 103 На първо място, от практиката на Съда следва, че единствено предимствата, предоставени пряко или непряко чрез ресурси на държавата, се считат за помощи по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС. Установеното в тази разпоредба разграничение между „помощ, предоставена от държава“, и помощ, предоставена „чрез ресурси на държава“, не означава, че всички предимства, предоставяни от дадена държава, представляват помощи, независимо дали са финансирани с държавни ресурси, а цели единствено да включи в това понятие предимствата, предоставени пряко от държавата, както и тези, предоставени посредством публична или частна организация, определена или учредена от тази държава (вж. Решение на Съда от 13 март 2001 г. по дело *PreussenElektra*, C-379/98, *Recueil*, стр. I-2099, точка 58 и цитираната съдебна практика).
- 104 На второ място, по отношение на понятието за държавни ресурси следва да се напомни, че съгласно практиката на Съда член 107, параграф 1 ДФЕС обхваща всички имуществени средства, които публичните власти могат ефективно да използват, за да подкрепят някои предприятия, без значение дали тези средства спадат постоянно или не към патримониума на държавата. Ето защо, макар съответстващите на въпросната мярка суми да не са постоянно в притежание на публичните власти, обстоятелството, че остават непрекъснато под публичен контрол и следователно на разположение на компетентните национални власти, е достатъчно, за да бъдат квалифицирани като държавни ресурси (вж. в този смисъл Решение на Съда от 16 май 2000 г. по дело *Франция/Ladbroke Racing* и Комисия, C-83/98 P, *Recueil*, стр. I-3271, точка 50 и Решение от 16 май 2002 г. по дело *Франция/Комисия*, C-482/99, *Recueil*, стр. I-4397, точка 37).

- 105 В случая обаче, както бе посочено в точки 100 и 101 по-горе, сумите, съответстващи на доходите от увеличаването на пътните такси, се плащат директно на CAV или от Autovie Venete и Autostrade per l'Italia, или от Telepass, в качеството им частноправни дружества. Въпросните суми следователно се прехвърлят директно само между частноправни дружества, без при това какъвто и да било публичноправен субект да придобие, макар и временно, собствеността или контрола им. Поради това не става въпрос за държавни ресурси по смисъла на съдебната практика, цитирана в точки 103 и 104 по-горе.
- 106 Тъй като критерият за предоставяне на държавни ресурси не е изпълнен, следва да се констатира, без да е необходимо да се разглеждат останалите елементи на понятието за държавна помощ, че увеличаването на пътните такси по Tangenziale, както и предоставянето на доходите от това увеличаване за възстановяване на разходите за строителство на Passante съгласно Договора, не представлява държавна помощ.
- 107 Поради това твърдението за нарушение на член 107, параграф 1 ДФЕС, както и второто основание и жалбата като цяло следва да се отхвърлят.

По съдебните разноски

- 108 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Освен това съгласно член 87, параграф 3, първа алинея от посочения правилник Общият съд може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания.
- 109 Тъй като жалбоподателят по същество е загубил делото, а Комисията частично е загубила делото по отношение на твърденията ѝ за липса на процесуални предпоставки, всяка една от главните страни следва да понесе половината от разходите на другата. Жалбоподателят понася освен това и разходите на CAV в качеството му на встъпила страна.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Associazione italiana delle società concessionarie per la costruzione e l'esercizio di autostrade e trafori stradali (Aiscat) понася половината от направените от нея съдебни разноски, половината от съдебните разноски, направени от Европейската комисия, и всички съдебни разноски, направени от Concessioni autostradali Venete — CAV SpA.**
- 3) **Комисията понася половината от направените от нея съдебни разноски, както и половината от съдебните разноски, направени от Aiscat.**

Pelikánová

Jürimäe

Van der Woude

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 15 януари 2013 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора	2
Производство и искания на страните	3
От правна страна	4
А – По допустимостта	4
1. По липсата на първата процесуална предпоставка, тъй като обжалваното решение не представлява обжалваем акт	4
2. По липсата на втората процесуална предпоставка, тъй като жалбоподателят не е процесуално легитимиран	6
По предмета на настоящата жалба	8
По интересите, които жалбоподателят защитава в рамките на настоящото производство по обжалване	9
По личното засягане на членовете на жалбоподателя	10
– По предоставянето на концесия за Passante без процедура за възлагане на обществена поръчка	11
– По увеличаването на пътните такси по Tangenziale	12
3. Заключение относно допустимостта	14
Б – По същество	14
1. По първото основание, изведено от нарушение на съществени процесуални правила, от липса и противоречие на мотивите и от нарушение на член 107 ДФЕС поради прякото възлагане на САУ на концесията за строителството и управлението на Passante	14
2. По второто основание, изведено от нарушение на съществени процесуални правила, от липса и противоречие на мотивите и от нарушение на член 107 ДФЕС поради увеличаването на пътните такси по Tangenziale	15
а) По твърденията за нарушение на съществени процесуални правила, за нарушение на задължението за мотивиране и за изопачаване на фактите	15
б) По твърдението за нарушение на член 107 ДФЕС	15
По фактическите обстоятелства по случая	15
По критерия, свързан с ресурси на държава	17
По съдебните разноски	18